

OTTHONUNK AZ EGYHÁZ

A péceli katolikus egyházközség hírlevele
Pécel, 2020. augusztus 1. XIV. Évfolyam 21. szám

Beköszöntő

Nagy szeretettel köszöntöm a kedves péceli lakosokat!

Amint az köztudott, augusztus elsejei hatállyal Marton Zsolt püspök atya elhelyezte egyházközségünkől Burger Ferenc atyát és új plébánost nevezett ki személyemben. Úgy gondolom, illő, hogy újonnan érkezett papként eme fórumon is röviden bemutatkozzam:

Nevem **Berta László**, 1985-ben születtem és Mátranovákról származom, ahová mindmáig hazajárok édesanyámhoz és nagymamámhoz. Anyukámmal minden bizonnyal itt Pécelen is lehet majd rendszeresen találkozni. Egy húgom van, aki Székesfehérváron lakik. A nováki általános iskolai tanulmányok után Egerbe kerültem a

Gárdonyi Géza Ciszterci Gimnáziumba, melynek angol-magyar kéttannyelvű szakán 2005-ben érettségiztem. A papság kisgyermekkorától újra és újra felöltő gondolatával a gimnáziumi évek második felében kezdtem komolyabban foglalkozni és hivatásomat felismerve érettségi után azonnal jelentkeztem a Váci Egyházmegye növendékei közé. A készületet a váci Propedeutikus (Előkészítő) Szemináriumban kezdtem meg, innen Pestre kerültem a Központi Papnevelő Intézetbe, ahol teológiai tanulmányaimat a szomszédos Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karán végeztem négy évig. 2010 nyarától, a Főtisztelendő Havass Géza Alapítvány ösztöndíját elnyerve két évet tölthettem az USA-ban, az Oregon állambeli Mount Angel Seminary-ban. Onnan sok értékes tapasztalattal hazatérve nagy lelkesedéssel és izgatott várakozással kezdtem meg a szent szolgálatot a Váci Egyházmegye papjaként a dunaharaszti és taksonyi egyházközségekben, mint káplán. Újmisés papi jelmondatom: *„Mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megmentsek némelyeket.”* (1 Kor 9,22)

A három éves káplánság után Beer Püspök atya úgy döntött, bedob a mélyvízbe, és kinevezett önálló lelkipásztornak Nagyoroszi, Patak, Borsosberény és Horpács egyházközségeibe, ahol 5 évet szolgáltam és most átadtam a stafétabotot kedves elődömnek, Ferenc atyának. Palóc földön, tehát mondhatni, hazai pályán kezdtem a lelkipásztorkodást és sok szép, értékes és tanulságos tapasztalattal gazdagodtam a rám bízottak között, a festői szépségű Börzsöny lábainál. Öt év pont ahhoz volt elég, hogy már otthon érezsem magam, tudjam, ki kihez tartozik, hogy megtapasztaljam, milyen ereje van, ha jóakarató emberek összefognak, milyen hálás és hálátlan feladata van egy plébánosnak. Habár terveim lettek volna még, és szerettem volna maradni pár évet e falvakban, az előljárói akarat elszólitott. Péter apostolnak mondja Jézus: *„aki értem és az evangéliumért elhagyja otthonát, testvéreit, anyját, apját, gyermekeit vagy földjét, százannyit kap, most ezen a világon otthont, testvért, anyát, gyermeket és földet – bár üldözések közepette –, az eljövendő világban pedig örök életet”* (Mk. 10,29-30). **Hiszem, hogy azért kellett Pécelre jönnöm, hogy az életem**

odaajándékozásáért az Úrtól ajándékba kapott többi otthonomat, testvéreimet, anyámat, apámat, gyermekeimet is megismerhessem.

Szabadidőmben szeretek túrázni, a természetben lenni, kerékpározni, netán szabadtéren sütni-főzni. Az Arany balladából jól ismert, a Drégely vár ostromakor Ali basát felkereső „Márton, az orosz pap” 25-ödik utódként én magam is évente többször felkerestem a várat és gyönyörködtem a teremtés szépségében. Amatőrként zenélgetek is, általános iskolában zongorázni tanultam egy magántanárnál, majd nyolcadikban kántor nélkül maradtunk és az akkori plébános megkért, hogy orgonáljak a miséken, mert hisz ott is fekete-fehér billentyűk vannak, tehát értek hozzá. Így lettem „kocakántor” és hét évig kontárkodtam az orgonánál. Utóbbi években sajnos, nem sok időm volt a gyakorlásra, játéokra, de ha néha odajutok, akkor nagyon jó kikapcsolódás számomra. Szeretek még olvasni is, feltéve, ha nem kötelező dolog. Nagy sportember nem vagyok, de hogy mozgásigényemet kielégítsem, biciklizni és futni szoktam időnként.

Nehéz helyzetben fogunk találkozni. Egy plébános váltáskor sebezett, félelemmel teli, gyásszal küzdő, ki nem mondott elvárásokat dédelgető lelkek találkoznak és méregetik egymást. Tiszteletben tartva egymás érzelmeit, lelki állapotát, azt kérem, hogy mindannyian **tekintsünk erre a változásra a növekvés lehetőségéért.** Papként én ezt így élem meg, hogy az új kihívás segít abban, hogy ne lapsodjon el a munkám, ne váljak gépiessé, szellemileg friss maradjak, önmagamat új oldalról ismerjem meg, lehetőséget ad, hogy hibáimból tanulva tiszta lappal újra kezdjek. Ugyanakkor a hívek oldaláról is lehetőséget ad, hogy a közösség felülvizsgálja szokásait, megtartsa, megerősítse a jót, elvesse a kiüresedettet, megtisztuljon az újrakezdésben, újra átélje a kölcsönös szeretet és bizalom csodáit és növekedjen hitében, hisz azt éljük át ilyenkor, hogy akármilyen fontosak is személyes kapcsolataink, elsősorban nem egymáshoz kötődünk, hanem **„minket Krisztus szeretete gyűjtött egybe”**, ahogy az egyház szépen megéneklei.

Remélem, ezen bemutatkozás olvasása után már egyre többen köszönhetnek ismerősként, és nekem is adódik majd alkalmam, hogy minél több embert megismerjek. Bízom benne, hogy minél többen találkozunk a szentmiséken, egyházközségi programjainkon és magánemberként is!

László atya

Kincseket rejtő változások

Mindannyian tapasztaljuk, hogy folytonos változások között élünk. Tudjuk, hogy akkor kezdődhet el valami új az életünkben, amikor egy másik élethelyzet véget ért.

Valljuk be, szeretjük a megszokottat, az állandóságot, szívesen élünk a kialakult rutin szerint, nagyobb biztonságban érezzük magunkat, ha előre látjuk, mi után mi következik, kitől mit várhatunk, kaphatunk, tőlünk mit várnak el. Ezért sokan **félünk a változástól**, mert az mindig valami újat, ismeretlent hoz az életünkbe, ami a komfortzónánkból való kilépésre ösztönöz. Aki ezt bizalommal megteszi, minden bizonnyal olyan kalandba kezd, ami **számtalan meglepetést** tartogat számára. A megszokott rutin szerinti életben, az egyforma mindennapokban, a biztonságos élethelyzetekben nincs semmi különös tanulság, tanulási, felfedezési lehetőség, rendkívüli tapasztalatszerzés.

Amiben kényelmesen, zökkenőmentesen élünk, onnan saját elhatározástól indítva félünk kimozdulni. A megszokottból kilépve váratlan, ismeretlen, akár fájdalmas helyzetekbe kerülhetünk, csalódhatunk, rossz dolgok történhetnek velünk, pofonokat kaphatunk, sebezhetővé válunk. Viszont azokra a fájdalmakra, melyek a változásokkal járnak, később hálással tekinthetünk vissza - az előrelépés lehetőségét megtalálva bennük.

A változások kezdetét **mérföldkövekként** is láthatjuk, melyek mindannyiunk személyes élettörténetében felfedezhetők, ám egy nagyobb közösség életében nincsenek meghatározó

következményei. Életünk azonban kisebb-nagyobb közösségben zajlik, melyekben történhetnek olyan változások, melyek minden egyes tagra és azok utódaira is kihatnak. Bármennyire is szeretjük a megszokottat, időről időre tapasztaljuk, hogy nem irányíthatunk mindent sem a saját életünkben, sem a közösségeinkében.

Hisszük azonban, hogy Isten terveiben minden okkal történik, aminek az összefüggéseire gyakran később jövünk rá. Amikor ezt felfedezzük, azt is könnyebben észrevesszük, hogy a dolgok nem ellenünk történnek, hanem **értünk**.

Azért kapunk egy-egy új élethelyzetet, mert épp arra van szükségünk. Mindannyian szabadon eldönthetjük, mit kezdünk az életünkben bekövetkező változásokkal, mit látunk meg bennük, hogyan fogadjuk az ott rejlő lehetőségeket, hogyan kerülhetünk közelebb önmagunkhoz, egymáshoz és elsősorban Istenhez a Feléje vezető úton, hisz Jézushoz tartozva mindnyájan az Ő útján járunk.

Ezen az úton **rászorulunk az útravalóra**, hálásak vagyunk, ha „útitarisznyánkba” olyan szellemi, lelki táplálékok kerülnek, melyekre éppen ott, éppen akkor van a legnagyobb szükségünk a továbbhaladáshoz.

Most új plébánosunk személyében mindannyian hálással fogadjuk **angyali útitársunkat** és vezetőnket, kitől tarisznyánk kifogyhatatlan bőségét reméljük. Ugyanis Aranyszájú Szent Jánossal valljuk, hogy számára **„maga a Vigasztaló rendelte el ezt a szolgálatot, és Ő is ad erőt, hogy bár testben maradván, de angyali szolgálatot teljesítsen.”**

Egy szívvel-lélekkel vágyunk azokra a tőle érkező mennyei ajándékokra, melyek csak egy Isten által felruházott pap személyén keresztül juthatnak el hozzánk.

Örömeink mellett az élet viharában bizonyára ezután is lesznek félelmeink, nehézségeink, gondjaink. De ahogyan Krisztus az apostolokat bátorította, hisszük, hogy kegyelmeivel velünk is ezt teszi majd **László atyán keresztül**, kinek szolgálatában gondja lesz a reá bízottakra, akiket az isteni Gondviselés melléje rendelt.

Bennünket pedig örömmel tölt el, hogy az Isten gondot visel reánk, hisz olyan pap érkezett hozzánk, akinek hivatása, küldetése, hogy **örködjön lelkünk felett**, fáradhatatlanul menjen és szolgáljon mindnyájunk üdvösségéért az Isten dicsőségére. Hiszen nem tehet másként, akinek papi jelmondata: **„Mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megmentsek némelyeket.”** (1 Kor 9,22) Mi pedig egyrészt nagyon **vágyunk**, másrészt nagyon **rászorulunk** erre a hozzáállásra.

Mióta megtudtuk a László atya érkezését, naponta eszembe jut az alábbi történet:

Élt egy öreg bölcs, aki a városkapuban üldögélt. Arra jött egy **idegen**, aki megkérdezte tőle, hogy **milyen emberek lakják a várost**. A bölcs visszakérdezett: „Ahonnét te jössz, ott milyenek lakják?” Az idegen azt válaszolta, hogy irigy, lusta, rossz emberek lakják. A bölcs pedig biztosította, hogy az ő városában is ilyenek élnek.

Kis idő elteltével újabb vándor érkezett, aki ugyanazt a kérdést tette fel a bölcs öregnek, mint az előző. A bölcs újra visszakérdezett, amire az volt a választ, hogy nagyon jó és szerető emberek laknak ott, ahonnét ő jött. Az öreg azt válaszolta: **„Itt is jó, szerető és rendes emberek laknak.”**

Biztos vagyok abban, hogy Nagyorosziiban és környékén is az utóbbi, rendes emberek élnek. Mint ahogy Budapest belvárosában is, ahonnan pár hónapja érkeztem. **Kurczina Terézia**

Kedves László atya!

Szeretettel fogadva köszöntünk kis városunkban, ahová a Jóisten irányította utadat. Kérjük Őt, adjon továbbra is erőt, hogy a tövisrózsa útját végig tudd járni. Ha mégis megérintené hétköznapjaidat a félelem, hitünkkel és szeretetünkkel segítünk utadon.

Arra vágyunk, hogy sorsunkban osztozva, lelki terheinket enyhítve segíts kis közösségünk hitben, békeességben, szeretetben való összetartásában.

Töltsön el az Úr lelkesedéssel, buzgalommal, és irántunk érzett komoly felelősséggel, csalódás, fájdalom esetén pedig erővel. Légy velünk, igazságra, szeretetre, vigasztalásra és jó szóra vágyó hívekkel.

Magunknak bátorságot, segítőkészséget kérünk az Úrtól, hogy jóban-rosszban együtt vigyük előre kis közösségünket. Szívünk mellett az ajtóinkat is kitarjuk előtted, hogy a péceli hívek családjához tartozónak érezd magadat. Az egymás iránti kölcsönös szeretetből fakadó fény mindnyájunkat Isten felé vigyen!

Óváriné Rózsika

A hét szentje: Loyolai Szent Ignác (július 31.)

Életéről gazdag feljegyzések maradtak ránk. 16. századi, spanyol nemesi családból származva a vidéken töltött boldog gyermekkor után előkelő nevelést kapott, magába szívta az udvari kultúra finom érzékét. Külsőségekre sokat adó, hiú ifjúként falta a lovagregényeket, vonzotta a katonaélet, hírnévre vágyott. Szerencsejátékok, női kalandok, romantikus szerelem, fegyveres tettek tarkították fiatal életét.

Katonaként 1521 pünkösdhétfőjén megsebesült, a rosszul összeforrt lábsontja miatt sokat szenvedett, rettenetes műtéteken esett át, az orvosok már lemondtak róla, mikor hirtelen javulni kezdett. Hosszú lábadozása során a lovagregények kiolvasása után a szentek életével ismerkedve egy új világ tárult föl előtte. Később ezt az időszakot a „lélek változása”-ként említette életrajzában.

Innentől addig ismeretlen vágyak hajtották, látomásban találkozott a Szűzanyával, akitől kérte, hogy vegye oltalmába. Ekkor kezdődött el életének eseménydús szakasza, melyet teljesen Istennek szentelt az emberek szolgálatában.

Legnagyobb művei (a Jézus Társaságának megalapítása és a Lelkigyakorlatok kidolgozása) ma is hatással vannak a világra.

- A **karitás** csoport gondos, körültekintő szervezése után, önzetlen támogatók segítségével, önkéntesek fáradhatatlan lelkesedésével hétfőn elkezdődik a plébánián az iskolás gyerekek öt napon át tartó **nyári programja**. Magyarok Nagyasszonya közbenjárását kérve imáinkkal is segítsük őket, hogy szeretetben és egymásra figyelésben teljenek az együttlétek!

KIADJA A MAGYAROK NAGYASSZONYA RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG,
PÉCEL.

Szerkeszti a plébános engedélyével: Csokonay Anna, Kurczina Terézia SJC, Varga Ili.
Az újságba szánt írásokat a következő e-mail címre várjuk: plebania.hirlevel@gmail.com
Az írások tartalmáért a szerző nevével vállalja a felelősséget!